

Que moi (ou presque)

Que moi (ou presque) -teoksessa on kyse pääasiassa minusta (ja muutamasta muusta, ”melkein”) merkitsemään kuusikymppisyyteni alkua. *Tempus fugit...*

Aina kameran takana; niin kuvitellaan valokuvaaja, ja hänen työtään arvioidaan hänen ottamiensa valokuvien perusteella, *stricto sensu*. Harvoin tarkoituksena on, että saamme käsityksen hänen ulkonäöstään katsomalla hänen kuviaan ja selaamalla hänen kirjojaan. Mutta yritämme aina saada jonkinlaisen käsityksen kameran takana olevasta henkilöstä.

No, tässä on vihdoinkin 60 tilaisuutta nähdä Denimalin ulkonäkö.

Mutta ei vain sitä. Mukana on myös muutamia muita perheenjäseniä: isovanhemmat hääpäivänään ja vanhemmat, jotka ovat vielä teini-ikäisiä eivätkä vielä tiedä, että 12. heinäkuuta 1965 sukupolvenvaihdos on varmistunut. He ovat myös lapsuuden vuosien valokuvien tekijöitä. Sitten tulevat ystävät ja tuttavat, ennen kuin on aika omakuville ja pojalle. Viimeinen kuva on minun lopullisen kumppanini ottama.

Projekti syntyi pohdintoista, jotka koskivat elämääni ja sen kulkua kuuden vuosikymmenen ajalta. Ne johtuivat useiden tekijöiden yhdistelmästä: 60-vuotissyntymäpäiväni, läheisimpien perheenjäsenteni kuolema viimeisten 15 vuoden aikana, oleskeluni pidentyminen Ruotsissa, joka oli teini-ikäisenä unelmoimani *terra incognita*, ja lopulta tietoisuus ajan kiihtymisestä. Niinpä esittelen kuvina polun, jonka olen kulkenut, *nolens volens*, vuodesta 1965 vuoteen 2025, yhdellä valokuvalla vuodelta.

Ennakolta melko egokeskeinen, intiimi ja muistelmallinen, aluksi ikonografiseen tutkimukseen keskittynyt työ osoittiterapeuttisen puolensa.

Se mahdollisti tiukan mielessä muistojen työstämisen menneisyydestäni, identiteetin perustasta. Se johti sitten muistelemaan kuvaushetkeä sekä sitä edeltävää ja seuraavaa hetkeä, ja lopulta yhdistämään valokuvat ja vuodet toisiinsa. Näin jokaisen kuvan välinen polku piirtyy hitaasti uudelleen, muodostaen suuntaviivan elämälleni. Toisin sanoen, tämä työ mahdollistaa yhteyden luomisen erilaisten, epäselvien tai unohdettujen vaiheiden välille, peräkkäisten katkosten välillä kuvaushetkien välillä. Jokainen kuva herättää muiston, ja kunkin kuvan välillä on noin vuoden pituinen ajanjakso. Muistojen työstäminen mahdollistaa jatkuvuuden luomisen katkonaisiksi muuttuneisiin vaiheisiin. Tämän työn ansiosta syntyy elämänpolku, joka valaisee unohdettuja lapsuuden ja nuoruuden kausia, nuoren aikuisen elämääni ja sitten isän elämääni. Matkojen ja kohtaamisten kuvat palaavat mieleen, ilot ja surut heräävät uudelleen.

Näissä kuvissa havaitsen itseni jatkuvuuden ajan kulun yli. Minun on muistettava nämä elämääni kuuluvat jaksot. Ne ovat vihjeitä, fragmentteja identiteettini olemassaolosta, ja ne opettavat minua elämään menneisyyteni kanssa. Se on Proustille rakkaan muistamisen ydin.

Valokuvaus, joka on ollut tiiviisti osa elämääni jo varhaisista vuosista lähtien, on tullut työkaluksi tämän muistotyön tekemiseen menneisyydestäni, todellinen väline, jonka avulla voin sijoittaa itseni tänään, tässä ja nyt, omaan olemassaolooni. Se piirtää tuleville vuosille suuntaviivat viemällä koko menneisyyden elämän virtaan.

Vires acquirit eundo, kuten joku sanoisi.